RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

nr. 7185 van 6 juli 2011
in de zaak A. 200.438/XIV-33.191

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter JP Lips
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 65 bus 11
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 3 juni 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 60.750 van 29 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 9 juni 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de artikelen 39/2, § 2, en 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) zouden zijn geschonden. De kritiek op hetgeen de “verwerende partij wist of had moeten weten” over de

situatie van de Roma en op de gelijkaardige beoordeling in het bestreden arrest, betreft de grond van de zaak. De Raad van State heeft als administratieve cassatierechter echter geen rechtsmacht om in de beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad van State heeft reeds herhaaldelijk bevestigd dat de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor Vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen bindende kracht in het Belgische recht heeft. Die vaststelling in punt 2.5. van het bestreden arrest is niet onwettig. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat in punt 2.3. van het bestreden arrest ter staving van bepaalde stellingen over de bewijslast bij asielaanvragen en de gevallen waarin twijfel in het voordeel van de asielaanvrager kan spelen, niet alleen naar bepaalde arresten van de Raad van State maar ook naar de hoger genoemde proceduregids wordt verwezen. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De verzoeker voert aan dat de termen “bewijslast” en “bewijsdrempel” in de zin van de Common Law zouden moeten worden geïnterpreteerd en dat, door dit niet te doen, in het bestreden arrest een verkeerde juridische kwalificatie zou zijn gepleegd. De verzoeker beperkt zich echter tot een algemene stelling en gaat voorbij aan de concrete motieven van het bestreden arrest, met name de tegenstrijdigheden op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas wordt besloten en op grond waarvan geen toepassing van de mogelijkheid van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet wordt gemaakt. Daarmee maakt de verzoeker geen schending van de aangehaalde bepalingen aannemelijk. Het enige middel is ook in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zes juli tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Carlo Adams**